

LBPIS

We know
books

LEWIS CARROLL

Alice în Țara Oglinzilor

Traducere și note de Magda Teodorescu

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

CUPRINS

<i>Prefață</i>	7
<i>Notă asupra traducerii</i>	10
<i>Prefața autorului</i>	14
Casa din oglindă	19
Grădina florilor vii.....	29
Insectele din Oglindă	39
Ciripoi și Ciripici	49
Lâna și apa	61
Humpty Dumpty	72
Leul și Unicornul	84
„Este născocirea mea“	93
Regina Alice	107
Scuturarea.....	122
Trezirea.....	123
Cine a visat?.....	124

CAPITOLUL I

Casa din oglindă

Un lucru era sigur, anume că pisoiașul *alb* nu a avut nimic de-a face cu asta – era în totalitate greșeala pisoiașului negru. Căci pisica bătrână îi spălase fața în ultimul sfert de oră (lucru pe care îl suportase destul de bine, ținând seama de toate celelalte); așa că vă dați seama că *era imposibil* să aibă vreun amestec în această trăснаie.

Iată cum spăla Dinah fața copiilor ei: mai întâi ținea sârmana creatură cu capul în jos, de ureche, cu o lăbuță, apoi cu cealaltă lăbuță o freca peste tot – greșit ar fi fost să înceapă de la nas –, iar acum, așa cum am spus, era vârată cu totul în treaba asta cu pisoiiul alb, care stătea nemișcat și încerca să toarcă, simțind, fără îndoială, că era spre binele lui.

Cu pisoiașul negru isprăvisese totul la începutul după-amiezii. Astfel că, în vreme ce Alice stătea ghemuită într-un colț al fotoliului imens – pe jumătate vorbind de una singură, pe jumătate dormitând –, pisoiașul se distra de minune zbenguindu-se cu ghemul de lână toarsă, pe care ea se străduise să-l înfășoare, și deja îl rostogolise în sus și-n jos până când se depănase din nou, și iată, acum, lâna zăcea împrăștiată, cu noduri și fire încurcate, pe covorașul din fața șemineului, iar pisoiașul se învârtea în jurul cozii în mijloc.

– Vai, creatură rea ce ești! a strigat Alice prinzând pisoiașul și dându-i un pupic, pentru a-l face să înțeleagă că se afla în dizgrație. Chiar așa, Dinah ar fi trebuit să te învețe bunele maniere! *Ar trebui*, Dinah, știi că așa ar trebui! a adăugat ea aruncând o privire plină de reproșuri pisicii mature și glăsuind pe cel mai supărat ton pe care îl putea închipui.

Apoi s-a cuibărit la loc în fotoliu, luând ghemul de lână toarsă și pisoiașul, și a început să-l înfășoare din nou. Dar nu avea prea mult spor, căci vorbea tot timpul, uneori adresându-se pisoiașilor, uneori sieși, în timp ce Kitty stătea pe genunchii ei cu o sfială prefăcută, pretinzând că urmărește cum se înfășoară lâna, alteori întinzând lăbuța și atingând cu grijă ghemul de parcă ar fi fost bucuroasă să fie de ajutor.

– Știi ce se va întâmpla mâine, Kitty? a început Alice. Ai fi ghicit dacă ai fi stat sus la fereastră cu mine –, numai că Dinah îți făcea toaleta, așa că nu ai putut fi acolo. I-am urmărit pe băieți adunând bețe pentru foc – și e nevoie de o mulțime de bețe, Kitty! E atât de frig însă și, cum a mai și nins, au trebuit să renunțe. Nu contează, Kitty, o să ne ducem mâine să vedem focul. În acea clipă, Alice mai înfășură de două sau de trei ori lâna în jurul gâtului lui Kitty, numai ca să vadă cum ar arăta, și asta a făcut ca ghemul să scape, să se rostogolească pe podea și să se depene din nou, metru cu metru.

– Știi, Kitty, că am fost tare supărată, a continuat Alice, de îndată ce s-au tolănit la loc, când am văzut ce trăsnaie ai făcut. Eram gata-gata să te scot afară în zăpadă! Și ai fi meritat-o din plin, ștregărită scumpă! Ce ai de spus în apărarea ta? Ei, nu mă întrerupe! a continuat ea, ridicând un deget. O să-ți înșir acum toate greșelile. Numărul unu: ai miorlăit de două ori când Dinah te spăla pe față azi-dimineață. N-ai cum să negi, Kitty, căci te-am auzit! Ce-ai de zis? (prefăcându-se că pisoiașul răspunde). Ți-a vârat lăbuța în ochi? Ei, bine, asta e greșeala *ta*, fiindcă țineai ochii deschiși, dar dacă i-ai fi închis strâns, nu s-ar fi întâmplat asta. Acum nu te mai scuza, ci ascultă! Numărul

doi: l-ai dat la o parte pe Snowdrop, trăgându-l de coadă, chiar în clipa în care i-am pus farfurioara cu lapte dinainte! Ce, îți era sete, așa-i? De unde știi că lui nu-i era sete? Acum, numărul trei: ai desfăcut fiecare centimetru de lână când nu mă uitam!

Astea sunt cele trei greșeli, Kitty, și nu ai fost încă pedepsită pentru niciuna dintre ele. Știi că-ți pun deoparte toate greșelile pentru miercuri ... Ce-ar fi fost ca și ei să pună deoparte toate pedepsele *mele*! Și a continuat, adresându-se mai curând sieși decât pisoiașului. Ce *mi-ar face* la sfârșitul anului? Aș fi trimisă la închisoare, presupun, când ar veni ziua aceea. Ori – ia, să mă gândesc – să zicem că fiecare pedeapsă ar însemna să nu am parte de cină – atunci, când ar veni acea zi nefericită, ar trebui să nu mai mănânc cincizeci de cine la rând! Ei bine, nu m-ar deranja *chiar* atât de mult! Aș prefera să n-am parte de ele, decât să le mănânc!

Auzi, Kitty, cum bate zăpada în geam? Ce sunet frumos și blând! Ca și cum ar săruta întreaga fereastră pe afară. Mă întreb dacă zăpada *iubește* copacii și câmpurile într-atât încât să le sărute așa delicat. Apoi, știi, le acoperă, cocoloșindu-le, cu o pătură albă; și poate că le spune: „Culcați-vă, iubitorilor, până se-ntoarce vara!“ Iar vara, atunci când se trezesc, Kitty, se îmbracă toate în verde și dansează ori de câte ori bate vântul – oh, ce frumusețe! a strigat Alice, lăsând să-i cadă ghemul de lână pieptănată pentru a bate din palme. Și, vai, *ce aș mai vrea să fie adevărat!* Sunt sigură că pădurile par somnoroase toamna, când frunzele devin cafenii.

Kitty, știi să joci șah? Ei, nu zâmbi, drăguța mea, te întreb serios. Pentru că atunci când jucam deunăzi, m-ai urmărit ca și cum ai înțelege, iar când am zis „Șah!“ ai tors. Ei, bine, *a fost un șah reușit*, Kitty, și aș fi putut câștiga, pe bune, dacă n-ar fi intervenit Calul cel rău, care a cotit-o printre piesele mele. Kitty, scumpă, hai să ne prefacem că...

În acest moment aș dori să vă pot povesti măcar jumătate din lucrurile pe care le tot spunea Alice, începând cu expresia

ei preferată: „Hai să ne prefacem“. Avusese o aprigă dispută cu sora ei doar cu o zi înainte – totul pornind de la faptul că Alice a început cu „Hai să ne prefacem că suntem regi și regine“, iar sora ei, căreia îi plăcea să fie riguroasă, a susținut că asta nu se poate, pentru că erau doar două, iar Alice a fost adusă în situația de a spune: „Ei bine, *tu* poți să fii una dintre ele, iar *eu voi fi* toate celelalte.“ Altă dată o înspăimântase pe bătrâna ei doică strigându-i brusc în ureche: „Doică! Hai să ne prefacem că eu sunt o hienă înfometată și tu ești un os!“ Toate acestea ne îndepărtează însă de discursul lui Alice către pisoiaș.

– Hai să ne prefacem că tu ești Regina Roșie, Kitty! Știi, eu sunt convinsă că, dacă ai sta drept și ți-ai încrucișa lăbuțele, ai arăta exact ca ea. Hai, încearcă, fii drăguță! Iar Alice a luat-o pe Regina Roșie de pe tabla de șah și a pus-o în fața pisicuței, pentru ca aceasta să o aibă drept model de imitat; totuși, lucrul acela nu a reușit, a spus Alice, pentru că pisoiașul nu voia să-și încrucișeze lăbuțele cum se cuvine. Așa că, pentru a o pedepsi, a ridicat-o în fața oglinzii, pentru a putea observa cât de bosumflată era – iar dacă nu arăți bine imediat, a adăugat ea, o să te duc în Casa din Oglindă. Ce-ai zice de *asta*? Acum, dacă o să m-ascuți, Kitty, și n-o să mai vorbești atât de mult, o să-ți povestesc ce cred eu despre Casa din Oglindă. În primul rând, este o cameră pe care o poți vedea dincolo de oglindă și e la fel ca salonul nostru, doar că lucrurile par puse invers. Eu pot vedea tot când stau în picioare pe scaun, mai puțin părțicica din spatele șemineului. Ah! Ce-aș mai vrea să pot vedea părțicica aceea! Aș dori atât de mult să știu dacă acolo e foc iarna: nu-ți *poți* da seama decât, știi, dacă focul nostru scoate fum, iar apoi fumul se ridică și ajunge în camera aceea, dar asta ar putea fi un fel de a spune, doar să facă să pară ca și cum ei ar avea foc. Ei bine, cărțile sunt la fel ca ale noastre, doar cuvintele sunt anapoda; știu asta, pentru că am ridicat una din cărți în fața oglinzii, și atunci și ei au ridicat una în cealaltă cameră.

– Ce-ai zice să locuiești în Casa din Oglindă, Kitty? Mă întreb dacă ți-ar da lapte acolo. Poate că laptele din Casa din Oglindă nu-i bun de băut. ...Dar, vai, Kitty! acum ajungem la culoarul de trecere. Dacă lași ușa de la salon larg deschisă, poți zări un mic crâmpei din holul din Casa din Oglindă: și seamănă foarte mult cu al nostru, după câte îmi dau seama, numai că, știi, poate fi destul de diferit în partea cealaltă. Vai, Kitty! ce frumos ar fi dacă am putea ajunge în Casa din Oglindă! Ah, sunt sigură că sunt atâtea lucruri minunate acolo! Să ne prefacem că există o cale de a ajunge acolo, Kitty! Hai să ne prefacem că oglinda a devenit moale ca un voal, și că putem trece prin ea acolo. Ei bine, pot jura că acum se transformă într-un fel de ceață! O să ne fie destul de ușor să trecem prin ea.

Alice era deja sus, pe polița șemineului, când spunea asta, deși habar nu avea cum ajunsese acolo. Cu siguranță, oglinda începea să se topească precum o ceață argintie și strălucitoare.

În clipa următoare Alice a trecut de oglindă și a sărit ușor în camera din Oglindă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice dacă era foc în șemineu și a fost mulțumită să constate că era chiar unul adevărat, ce ardea încontinuu, la fel de strălucitor ca acela lăsat în urmă.

„Îmi va fi deci la fel de cald precum în fosta cameră“, s-a gândit Alice: „mai cald, de fapt, pentru că nu va fi nimeni care să mă mustre și să mă alunge de lângă șemineu. Vai, ce mă voi distra, când mă vor vedea în oglindă și nu mă vor putea prinde!“

Apoi a început să se uite în jur și a remarcat faptul că tot ce se putea vedea în fosta cameră era destul de banal și neinteresant, dar că tot restul era cât se poate de diferit. De exemplu, tablourile agățate pe un perete din apropierea șemineului păreau animate, și însuși ceasul de pe șemineu (știți, nu-i vezi decât spatele în oglindă) avea față de bătrânel care rânjea la ea.

„Aici nu se păstrează ordinea la fel ca în cealaltă cameră“, și-a zis Alice în gând, în momentul în care a observat niște piese de șah în șemineu, printre tăciuni, dar în clipa următoare, cu un mic „vai“ de surpriză, s-a ghemuit jos și a început să le urmărească. Piesele de șah se plimbau, două câte două!

„Iată-i pe Regele Roșu și pe Regina Roșie“, a zis Alice (în șoaptă, de frică să nu-i sperie), „și iată-i pe Regele Alb și pe Regina Albă stând la marginea fârașului, și iată două Ture mergând agale braț la braț – nu cred că mă aud“, a continuat ea, aplecându-și tot mai mult capul, „și sunt aproape sigură că nici nu mă văd. Mă simt de parcă aș fi invizibilă“.

Iată că în acel moment, pe masa din spatele lui Alice, a început să scârțâie ceva, ceea ce a făcut-o să se întoarcă chiar la timp pentru a vedea unul dintre Pionii Albi rostogolindu-se și începând să lovească scurt, așa că l-a urmărit, curioasă să afle ce va urma.

– E vocea copilului meu! a strigat Regina Albă, în timp ce trecea grăbită pe lângă Rege, și a făcut-o cu atâta violență, încât l-a răsturnat peste tăciuni. Scumpa mea Lily! PISOIAȘUL meu regal! Și a început să se cațare anevoios pe marginea fârașului.

– Arcuș de scripcă regală! a zis Regele, frecându-și nasul pe care și-l lovise în cădere. Avea tot dreptul să fie puțin supărat pe Regină, căci era plin de cenușă din cap până-n picioare.

Alice era foarte dornică să dea o mână de ajutor și, cum sârmana Lily aproape că era în pragul unei crize de isterie, a ridicat-o în grabă pe Regină și a pus-o alături de fetița ei gălăgioasă.

Regina s-a așezat gâfâind. Călătoria rapidă prin aer chiar îi tăiase răsuflarea, și un minut-două nu a fost în stare decât să o îmbrățișeze pe Lily în tăcere. De îndată ce i-a revenit suflul puțin, i-a strigat Regelui Alb, care stătea posac în cenușă:

– Atenție la vulcan!

– Ce vulcan? a întrebat Regele, ridicându-și privirea din foc, de parcă ar fi crezut că acela ar fi cel mai potrivit loc în care să găsești așa ceva.

– M-a aruncat în aer, abia dacă a găfăit Regina, având încă probleme de respirație.

– Ai grijă să urci în mod normal – nu te lăsa aruncat în aer!

Alice l-a urmărit pe Rege cum se luptă din greu să treacă de la o bară la alta a grătarului, până când, în cele din urmă a spus:

– Zău, o să vă ia oricum ore întregi să ajungeți la masă. Ar fi mult mai bine dacă v-aș ajuta, nu-i așa? Dar Regele nu a băgat în seamă întrebarea: era limpede că n-o vedea și n-o auzea.

Așa că Alice l-a luat foarte ușor și l-a ridicat mai încet decât o făcuse cu Regina, astfel încât să nu-și piardă suflul; dar, înainte de a-l pune pe masă, s-a gândit că ar fi bine dacă l-ar curăța puțin, pentru că era acoperit cu un strat gros de cenușă.

După aceea a spus că nu mai întâlnește vreodată o față ca aceea a Regelui, când s-a văzut ținut în aer de o mână invizibilă și apoi curățat – era mult prea șocat ca să țipe, dar ochii și gura lui s-au mărit și s-au rotunjit tot mai mult, până când mâna i-a tremurat de răs atât de tare încât era gata-gata să-l scape pe podea.

– O, dragule, *te rog*, nu te strâmba așa! a strigat ea, uitând complet că Regele nu putea s-o audă. Mă faci să râd atât de mult că abia te mai pot ține în mână! Și nu mai sta cu gura larg deschisă! a adăugat, îndreptându-i părul în timp ce-l puneu jos cu mare grijă, lângă Regina.

Regele s-a răsturnat pe spate imediat și a rămas perfect nemișcat, iar Alice s-a alarmat nițel în privința faptelor sale și a pornit prin cameră să vadă dacă găsește ceva apă să arunce

peste el. Cu toate acestea, nu a găsit nimic în afară de o călimară cu cerneală, dar când s-a întors, a descoperit că el își revenise, iar Regina și el discutau în șoaptă terifiată, iar șoaptele lor erau atât de nedeșluite că Alice nu a putut auzi ce-și spuneau.

Regele zicea:

– Te asigur, draga mea, m-a trecut un fior rece până în vârful favoriților!

La care Regina a răspuns:

– Dar tu n-ai favoriți.

– Nu voi uita niciodată, *niciodată*, a continuat Regele, această clipă odioasă.

– Ba vei uita, a zis Regina, dacă nu-ți notezi în carnet.

Alice a continuat să se uite cu mare interes cum Regele a luat un carnet imens din buzunar și a început să scrie. Brusc i-a venit o idee și a apucat capătul creionului, care ajungea undeva peste umărul lui, și a început să scrie în locul lui.

Sărmanul Rege părea confuz și nefericit, și s-a luptat cu creionul o vreme, fără să scoată o vorbă, dar Alice era mult prea puternică pentru el și, în cele din urmă, a zis gâfâind:

– Dragă mea! Trebuie *neapărat* să iau un creion mai subțire. Cu asta nu mă mai pot descurca deloc; scrie tot felul de lucruri pe care eu nu intenționez...

– Ce fel de lucruri? a întrebat Regina privind peste caiet (în care Alice notase că *Regele Alb alunecă pe vătrați. Se clatină gata să cadă*). Asta nu-i o însemnare despre sentimentele tale!

Pe masă, lângă Alice, se afla o carte, iar în timp ce îl urmărea pe Regele Alb (pentru că era încă neliniștită în privința lui și avea călimara pregătită să o arunce peste el în caz că ar fi leșinat din nou), a dat niște pagini ca să găsească un fragment pe care să-l poată citi: „căci este toată într-o limbă pe care n-o cunosc“, s-a gândit ea.